

A woman's face is shown in profile, with blue makeup around her eyes and on her forehead. She is looking towards the camera. The background is dark, and a bright, glowing orb is visible in the lower left corner. The text 'SYNNE SKOUEN CALL-NOTES' is written in white, stylized capital letters on the right side of the image.

SYNNE
SKOUEN
CALL-NOTES

1 "UNE SOIRÉE D'ÉTÉ..." Geir Inge Lotsberg, violin	06:59
2 HILS DOMITILA! Ellen Ugelvik, piano	04:41
3 NATTSTYKKE Norwegian Radio Orchestra · Christian Eggen, conductor	06:01
4 FAIR PLAY – POCKET MUSIC FOR PERCUSSION (1) SISU (Bjørn Skansen, Marius Søbye, Tomas Nilsson + Arild Torvik)	03:01
5 "... À TRAVERS LES PAROLES." Geir Inge Lotsberg, violin	07:33
6 CATCHME! Ellen Ugelvik, piano · Johannes Martens, cello	05:46
7 FAIR PLAY – POCKET MUSIC FOR PERCUSSION (2) SISU (Bjørn Skansen, Marius Søbye, Tomas Nilsson + Arild Torvik)	02:15
8 O VILHELM, VILHELM – FOR STRING QUARTET + 1 Ruth Wilhelmine Meyer, voice Oslo String Quartet (Geir Inge Lotsberg and Liv Hilde Klokk, violin Are Sandbakken, viola · Øystein Sonstad, cello)	13:44
9 VENTI! Ellen Ugelvik, piano	02:54
10 SCENES FROM VOLVEN Tone Kruse, alto · Norwegian Radio Orchestra · Christian Eggen, conductor	15:11
11 FAIR PLAY – POCKET MUSIC FOR PERCUSSION (3) SISU (Bjørn Skansen, Marius Søbye, Tomas Nilsson + Arild Torvik)	03:52

SYNNE SKOUEN CALL-NOTES

DISTANCES OF BEING

Music by Synne Skouen

Music shares our world with us. Not only in the sense that we are used to hearing music everywhere and all the time, but also in the opposite sense: music springs from concrete human situations, from questions requiring answers, and from problems demanding solutions; it reflects our concrete human existence consisting of work, decisions, agreements and actions. This might be the common source for the works by Synne Skouen on this recording: they have come into being through communication and labour, communication and labour thereby have become an aspect of the works' musical idiom. At the same time, these works are full of silences, pauses and distances in which there is something else that draws us in, calling from someplace afar to us who are passing by.

The point of departure is of a practical nature: Take, for instance, a commission, which turns

the composer into a labourer who must enter into agreements regarding deadlines, durata, scoring, all based on very concrete terms. This is how the recording opens, with the solo violin piece "*Une soirée d'été ...*" commissioned by the violinist Arve Tellefsen for the Oslo Chamber Music Festival in 1991. Where does one draw the line between prose and poetry, or between art and agreement? In the same way that the composer converses with the violinist, a piece for solo violin will conduct its own dialogue with the instrument and the entire history of its repertoire, all the way to Bach and his predecessors. This is, however, not a continuous tradition: pieces for solo violin are spread sparsely throughout the history of music and only occasionally brush past, like birds in the summer evening of the opening work. "*Une soirée d'été ...*" pays occasional tribute to tradition, such as in the big chords that are suddenly introduced quite early on. Each time

they are followed by the same, quiet note, in the same way that a rapid, hushed sequence of notes follows on like the rustle of leaves as someone walks by.

The composer's agreement with the musicians is accompanied by another, more complex contract that neither part signs, namely that between the old and the new music, where the latter promises to care for the former, allowing it to resonate alongside the new – in the way that both Bach and, more strongly, Eugène Ysaÿe do here – in return for the use of the old instruments; the same strings and the same musicians who have played so much other, older music.

The title "*Une soirée d'été ...*" borrows the opening words from Marguerite Duras' novel *Les Yeux Bleus Cheveux Noirs* – "Blue eyes, black hair". This is a book whose nourishment comes from silence, the vast backdrop of things unsaid, the empty sound of the sea, and of "the time between things, between people". Small utterances and suggestions can create intense images, but they are separated from each other by time and by silence. This device is common to both "*Une soirée d'été ...*" and a subsequent piece for solo violin, "*... à travers les paroles*", commissioned by Geir Inge Lotsberg in 2007. "*... à travers les paroles*" are the concluding words of Duras' novel. A new contract for a new piece for a violinist, but the distance in time between the two works also has a musical aspect: it is the distance of which Duras writes, the distance between things and between people. The close connection between the suggested

impressionism of the two pieces quietly emphasizes the fact that they exist on either side of all those things that neither mentions.

For a moment distance is audible; the opening of "*... à travers les paroles*" was recorded at a distance. This is a technical solution to something the recorded medium cannot capture; namely that the piece, when performed, begins out of sight of the audience.

The piano piece *Hils Domitila!* (1980) is about a delegate who disappeared. In 1980 Domitila Barrios de Chungera participated at an 'alternative' women's conference in Copenhagen – an alternative to the official UN conference being held in the same city. Domitila was Bolivia's representative; she was married with seven children, having lost her eighth child as a result of being tortured in a Bolivian prison. She had played a key role in popular – and not least feminine – uprising against various leaders in Bolivia during the 1960s and 70s.

Bolivia was an unstable nation, and three elections in three years (1978, 1979 and 1980) had thrown the country into chaos and accusations of corruption. A bloody military coup d'état took place while the conference was being held. Domitila spoke out undeterred in the media from Copenhagen and urged the UN conference to condemn the new, brutal regime. Then she travelled back to Bolivia, in obvious danger of her life. What could be done to help her? How could one show that she was not forgotten, that there were people trying to keep an eye on what happened to her? Synne

Skouen had been commissioned by NRK to write a piece for solo piano, which she referred to as a “radiophonic postcard” sent to Domitila; tender, solemn, worried music to greet her.

In 1980 it was not so strange that Domitila’s fate after her return to Bolivia remained unknown in Europe for such a long time. Today we are used to having information just a keystroke away. Domitila continued her political struggle. The regime fell, but the country’s problems simply took on another guise: in 1985 the government mining corporation was privatized and many workers lost their rights and their sense of belonging. Domitila founded The Mobile School for Political Training, an institution which, in collaboration with Bolivian trade unions, encouraged political awareness for the general public – and in particular women. New horizons were to be revealed. We do not know if that is where the postcard reached her.

NATTSTYKKE (1987) was also a commission, this time from the Norrköping symphony orchestra. The work was directly inspired by a poem by Ingeborg Bachmann “Im Gewitter der Rosen” (In the storm of roses); a wild, paradoxical text in which the floral metaphor is edgy, dark and threatening, as is Skouen’s bleak, thorny music. But night music has a daily life too: while composing **NATTSTYKKE**, Skouen was planning her largest work, the ballet **VOLVEN** (The Sibil), commissioned by the Norwegian National Opera with choreography by Kjersti Alveberg. The two compositions have clear connections with each other; the characters from the ballet move around like ghosts in the gloom of **NATTSTYKKE**.

VOLVEN (The Sibil) (1989) is represented on this disc by excerpts from the final part of the work. The ballet has featured several times on the Norwegian National Opera and Ballet’s repertoire since the first performance, and it has been performed on tour in Copenhagen and Århus. The ballet is based on the epic Norse poem *Voluspá*, written in the form of prophesies foretold by the mythical sibil Volven. Skouen’s music (dedicated to Chai Ling after the events on Tiananmen Square in 1989) follows the poem’s changing time structure: In the first part, which precedes the excerpts presented on this recording, a creation myth is presented in the form of a memory that is evoked on stage and in the music. It gives a kaleidoscopic picture of the Norse myth, portraying it in a broad spectrum of textures, sounds and motifs that reflect its compound origins. The second part of the poem focuses on Volven’s judgement day prophesies, and it is from this part the excerpts presented here are taken. First out we encounter Volven and the Norns (Norse goddesses who ruled the destiny of gods and men) in their secret grotto beneath the world tree Yggdrasil in the scene “Skjebnespinn” (Web of fate) where they weave together the threads of life and death: “Vindum, vindum veð darradar”. Then comes the scene “Maras ritt” (Mara’s ride): “Bræðr muno beriaz, ok at bonum verða, muno systrungar sífiom spilla – hart er í heimi / Brothers will fight and become each other’s destiny; families will betray one another – the world is harsh.” After this we hear the scene in which “Volven wakes the people”: Sol ter sortna... the sun turns dark, the earth sinks into the sea, the stars disappear from the sky, smoke pours from fire, flames

reach to the heavens. Ask and Embla / Adam and Eve are awoken and idyll is turned to unrest: this final scene ends with Volven’s challenge to the god Odin: Why do you tempt me? Why do you ask these things of me? I know all!

As the first human beings, Ask and Embla in Norse mythology, are awakened, our own historic time begins. In the Norse understanding of the world the age of man is always surrounded by the age of Volven and the gods, an age that is violent in its cosmic drama, yet which is static also: all its events are in a constant state of flux – always underway, always present, always passed. The age of man is, in comparison, brief, but it is vibrant and playful in its everydayness. There is something quite disarmingly symbolic about the fact that **VOLVEN** has not only come to be a grand drama about the creation and destruction of the world, but that the percussionists of the opera orchestra wanted more. It surely had to be possible to have fun even after Ragnarök (the final destiny of the gods)? The percussionists commissioned a piece for themselves, chamber music that they could meet and play, without being dependent on a lorry to transport the instruments. The distance between the cosmos and public transport is indeed very small.

The result was **Fair Play, Pocket Music for Percussion** (1992). On the present recording the work has been split up into three sections. The first is characterized by its warm depth, opening up to distant resonances; the second is powerfully rhythmic, and might even have been mechanical had not the organic sound of wood

been so strong. It is more reminiscent of sounds of nature in rapid motion; birds, woodpeckers, perhaps, or even the great French composer Olivier Messiaen’s overwhelmingly beautiful yet unsettling tableaux of a world filled with music, but devoid of humans.

The filled wineglasses that may be used at the end are perhaps the most informal of instruments – the performers do not have to worry about driving the lorry home afterwards. The wineglasses are also something of a mysterious instrument that enjoyed its brief heyday at the end of the eighteenth century, when Gluck was a virtuoso performer and Mozart wrote one of his very last and most enigmatic works for glasses which were to be fluently played, namely the *Adagio and Rondo for Glass Harmonica*, K 617, in the final year of his life. It is both prosaic and moving that Mozart rounded off his oeuvre with this paradoxical work, so peculiar in its earnestness, written for objects that were not to enjoy a great future as musical instruments. The last part of Synne Skouen’s *Fair Play* is nonetheless one of the glasses’ small and concrete futures, an echo of a centuries old *Nachspiel*.

Whether this last part of *Fair Play*, which is the final track on the CD, is also an image of something very mundane, a game with household articles that creates delicate, surprising music, the duo *catchme!* (2007) for cello and piano is in itself an everyday and distinctly modern situation. The combination of cello and piano, and the materiality of the situation is full of tradition: this combination of instruments may never have been really at the

centre of music history, but certain major opuses have seen the light of day, from composers such as Beethoven, Brahms and Webern. *catchme!* sounds like a contemporary, theatrical staging of this format. The piece opens with large, romantic gestures, as if the two conversation partners are still in agreement about the direction and meaning of the music; they are still in the company of Brahms. It soon becomes evident, however, that it is not the instruments but the duo that is being difficult; they do not listen to each other, do not play to each other, do not support each other but seek the attention of others, talking past those closest to them. The result is nonetheless beautiful: The dissolution of the duo leads to a new, enlightened insecurity and a new and simultaneous basis for sensitive ensemble playing.

O Vilhelm, Vilhelm for string quartet + 1 (2007) is also the result of a practical situation, a situation that proved to be open to desires and longings. The work was commissioned by violinist Ole Bøhn, who wanted a string quartet. Skouen, on the other hand, wanted at the same time to collaborate with the singer Ruth Wilhelmine Meyer; the collaboration took as its point of departure a song of the Romany people that Skouen had heard sung by Elias Akselsen – a song full of melancholy and yearning, with tragic undertones. The quartet builds up to the entry of the singer in dark, partly romantic gestures and the music reaches forward, longingly, towards the song and the arrival of the singer. At the first performance, however, it was only the ensemble, the singer and the

composer who knew what the music was building up to, for the singer sat in the audience. Everybody was naturally surprised when, from the audience, she began to sing, to involve herself in the performance. At another level the deeper paradox of the music lies in the fact that it yearns for so long for the singer, invests such expectation in the future; when the singer finally arrives, she too yearns – to return. The music's time closes in on itself, everything becomes distance and lost time, both passed and future, as in many of Skouen's works.

Of all the pieces on this recording perhaps the one most closely associated with everyday life is *Vent!* (2004) – if it is the everyday life of the composer or pianist. The piece plays with our conception of contemporary music as 'difficult', and replies with a crooked smile that new music can virtually compose itself, at least if you help it a long just a little. A telephone catalogue placed on top of the lowest end of the keyboard allows a cluster of notes to reverberate while the pianist indulges in half-familiar phrases and figurations at the upper end. It does not take more than this to create a tension that makes the music contemporary: The modernistic cluster becomes an undertone to the sound of the sea on the shores of music history – and yet this effect relies on something as dully prosaic as a telephone catalogue. And it has to be telephone catalogue, because its weight and dimensions determine which keys are depressed. But for how much longer will the telephone catalogue be a part of our everyday lives? Internet has rapidly assumed all the functions of the catalogue which is fast

becoming obsolete and environmentally unfriendly. Very soon it will be a symbol of the past, a collector's object, and perhaps if *Vent!* is played as long after our time as Mozart's Adagio for glass harmonica was played after his, a pianist will have to search to find an original telephone catalogue, and if that pianist far on in the future of our everyday prophesy manages to find one, he or she may well turn its pages in astonishment, wondering what we did when we were not writing music.

The music on this CD gives some answers, because it is solidly rooted in everyday life; in formats, commissions, scoring and future plans. But all of these concrete factors also make it art: they connect the works to wider tradition, creating expectations that can be broken, so that our daily life is opened up to something new and unexpected. And sometimes, in unexpected ways, it is as if the pieces even now reveal their place in history; that they belong to a life and a time that is already distancing itself from us, but the music rattles, tinkles, rings and sings to us enticingly as it disappears.

Erling Sandmo

TILVÆRELSENS AVSTANDER

Muskk av Synne Skouen

Musikken deler verden med oss. Ikke bare i den forstand at vi nå er blitt vant til å høre musikk overalt og bestandig, men også omvendt: Musikken springer ut av konkrete menneskelige situasjoner, av spørsmål som skal besvares og problemer som skal løses, og den gjenspeiler det konkrete menneskelige livet av arbeid, avgjørelser, avtaler og handling. Det kan være et felles utgangspunkt for de stykkene av Synne Skouen som fyller denne platen: De har oppstått gjennom kommunikasjon og arbeid, og kommunikasjonen og arbeidet blir et aspekt ved deres musikalske egenart. Samtidig er de fylt av stillheter, pauser og avstander hvor der er noe annet som kaller, som lokker fra et annet sted, som roper langt bortefra til oss som går forbi.

Men stadig er begynnelsen praktisk: Ta noe så alminnelig som en bestilling, som gjør komponisten til en arbeider som skal inngå avtaler om tidsfrister, varighet, besetning, ut fra ytterst konkrete vilkår.

Slik åpner platen, med solofiolinstykket *“Une soirée d’été ...”*, bestilt av fiolinisten Arve Tellefsen til Oslo Kammermusikkfestival i 1991. Hvor går grensen mellom det prosaiske og det poetiske, mellom kunst og kontrakt? På samme måte som komponisten snakker med fiolinisten, vil et stykke for solo fiolin føre sine egne samtaler med instrumentet og med hele sjangerens historie, som strekker seg tilbake til Bach og hans forgjengere. Det er imidlertid ingen kontinuerlig tradisjon: stykkene for en ensom fiolinist er spredt sparsommelig utover musikkhistorien og stryker bare sjelden forbi, som fugler i den store sommerkvelden tittelen åpner mot. *“Une soirée d’été ...”* hilser også iblant til tradisjonen, som i de store akkordene som settes hardt og plutselig an i et parti ganske tidlig. Hver gang følges de av den samme, stille tonen, på samme måte som når en fort, stillende serie toner følger etter hverandre andre steder, slik løvet rasler etter at noen har gått forbi.

Komponistens avtale med musikeren følges altså av en annen og mer kompleks kontrakt som ingen underskriver: kontrakten mellom den nye og den gamle musikken, der den nye musikken lover å ha omsorg for den gamle, la den klinge med, slik både Bach og i sterkere grad Eugène Ysaÿe gjør det her, mot at den får betjene seg av de gamle instrumentene, de samme strengene og de samme musikerne som har spilt så mye annet og eldre.

Tittelen *“Une soirée d’été ...”* er de første ordene i Marguerite Duras’ særpregede roman *Les Yeux Bleus Cheveux Noirs*, «Blå øyne. Sort hår». Det er en bok som nærer seg av stillhet, av den store bakgrunnen av det usagte, av den tomme lyden av havet, og av «tiden mellom ting, mellom mennesker». Små utsagn og antydninger kan skape intense bilder, men de er altså atskilt, av tid og stillhet. Dette virkemidlet er felles for *«Une soirée d’été ...»* og det andre, senere stykket for solo fiolin her, *“... à travers les paroles.”*, «... inn gjennom ordene», som ble bestilt av Geir Inge Løtsberg i 2007. *“... à travers les paroles.”* er de siste ordene i Duras’ roman. En ny kontrakt på et nytt stykke for en fiolinist, men avstanden i tid mellom de to stykkene blir også til et musikalsk aspekt: det er den avstanden Duras’ skriver om, avstanden mellom ting og mellom mennesker. Den nære forbindelsen mellom de to stykkenes antydning impresjonisme understreker stillferdig at de befinner seg på hver sin side av alt det ingen av dem nevner.

Et øyeblikk er selve avstanden hørbar. Åpningen av *“... à travers les paroles.”* er her spilt inn på avstand. Det er en teknisk løsning på noe platemidiet ikke kan fange inn, nemlig at

stykket, når det fremføres, begynner utenfor publikums synsfelt.

Klaverstykket *Hils Domitila!* (1980) handler på sin side om en hovedperson som var blitt borte. I 1980 deltok Domitila Barrios de Chungara ved den alternative kvinnekongressen i København – den var et ‘alternativ’ til FN’s offisielle konferanse i samme by. Domitila representerte Bolivia, var gift der og hadde syv barn: Det åttende hadde hun mistet etter tortur i et boliviansk fengsel. Hun hadde spilt en nøkkelrolle i den folkelige og ikke minst kvinnelige mobiliseringen mot ulike makthavere i Bolivia på 1960- og 1970-tallet.

Bolivia var et ustabil land, og tre valg på tre år, i 1978, 1979 og 1980, hadde nå munnet ut i kaos og korrupsjonsanklager. Mens konferansen pågikk, ble det gjennomført et blodig militærkupp. Domitila sto uforferdet frem i presse og på fjernsyn fra København og oppfordret FN-konferansen til å fordamme det nye, brutale regimet. Siden reiste hun hjem, åpenbart med stor fare for sin egen sikkerhet. Hva kunne man gjøre for henne? Hvordan kunne man vise at hun ikke var glemte, at det fantes mennesker som prøvde å følge med på hva som skjedde med henne? Synne Skouen hadde fått i oppdrag fra NRK å skrive et stykke for solo klaver, og kalte det «et radiofonisk postkort», sendt etter Domitila i uvisshet, øm og høyreist musikk som vinket stort, men engstelig etter henne.

I 1980 var det ikke så underlig at Domitilas videre skjebne etter hjemkomsten til Bolivia så lenge var ukjent i Europa. I dag er kunnskapen bare noen tastetrykk unna. Hun fortsatte sin politiske kamp.

Regimet falt, men vanskelighetene bare forandret form: I 1985 ble det gjennomført en storstilt privatisering av den statlige gruvedriften, og mengder av arbeidere mistet alle rettigheter og all tilhørighet. Domitila grunnla «The Mobile School for Political Training» som en mobiliserende og bevisstgjørende institusjon for mennesker – og i særdeleshet kvinner – i samarbeid med de bolivianske fagforeningene: Nye fremtider skulle åpnes. Vi vet ikke om postkortet har innhentet henne der.

Også **NATTSTYKKE** (1987) var et bestillingsverk, denne gangen fra Norrköpings Symfoniorkester. Det var direkte inspirert av et dikt av Ingeborg Bachmann, «I rosenes storm», en vill, paradoksal tekst som gjør blomstermetaforen skarp, mørk og truende, og det er da også et svart, tornete stykke musikk. Men også nattemusikken har sin hverdag: Mens hun arbeidet med **NATTSTYKKE**, planla Skouen sitt største verk, den helaftens balletten **VOLVEN**, for Den Norske Opera, i Kjersti Alvebergs koreografi, og de to komposisjonene har klare tilknytninger til hverandre. Personene fra en av ballettens scener beveger seg allerede i **NATTSTYKKE**s mørke, som vardøger.

VOLVEN (1989) er representert her ved utdrag fra den siste delen av balletten. Skouens musikk til Volven er tilegnet Chai Ling etter hendelsene på Den Himmelske Freds Plass i 1989. Den har stått på Den Norske Opera og Balletts sesongprogram flere ganger siden urforeføringen og har også vært på turnéer fra Oslo til København og Århus. Handlingen er sentrert rundt den norrøne spåkvinnen Volven og de tre normene som styrer skjebnen. Balletten er

basert på det store norrøne diktet *Voluspá*, som har form av Volvens spådom, og den følger diktets glidende tidsstruktur: I den første delen, som går forut for de utdragene som finnes her på platen, presenteres skapelsesmyten i form av en erindring som manes frem, på scenen og i musikken. Den gir et kaleidoskopisk bilde av den norrøne myten, den skildrer den i et bredt spekter av klanger og motiver som gjenspeiler dens sammensatte opphav i ulike kontinenters mytologi. Den andre delen av diktet og balletten kretser om Volvens dommedagsprofetier. Det er herfra våre utdrag kommer. Vi møter først Volven og normene i deres hemmelige grotte under verdenstreet Yggdrasil, i scenen «Skjebnespinn», der de spinner trådene til den store veven av liv og død: «Vindum, vindum vef darradar». Deretter følger scenen «Maras ritt»: Brødr muno beriaz, ok at bonum verda, muno systrungar sifiom spilla - hart er i heimi / Brødre skal sláss og bli hverandres bane, slektinger skal svike hverandre – hardt er det i verden. Siden hører vi scenen der «Volven vekker menneskene»: Sol ter sortna... solen sortner, jord siger i hav, stjerner svinner fra himmelen, røyk velter fra ild, flammer rører ved selve himmelen – Ask og Embla / Adam og Eva vekkes og idyll er blitt til uro: Denne siste scenen slutter med Volvens utfordring til guden Odin: - Hva frister du meg, hvorfor fritter du meg? Alt vet jeg!

I dét de første menneskene, Ask og Embla, vekkes, begynner også vår egen, historiske tid. I det norrøne verdensbildet er mennesketiden alltid omgitt av Volvens og gudenes tid, som er voldsom i sin kosmiske dramatik, men som også er statisk: Alle dens begivenheter er alltid underveis,

alltid tilstede, alltid forbi. I sammenlikning er mennesketiden liten, men den er levende, og den kan være leken i sin hverdagslighet. Det er noe lett og avvæpnende symbolsk i at **VOLVEN** ikke bare ble stående som et stort drama om verdens tilblivelse og undergang, men også at Operaorkesterets slagverkere ville ha mer. Det måtte gå an å ha det moro også etter Ragnarokk, og slagverkerne bestilte et stykke til seg selv. Det skulle være lett å reise med, bærbart. De ville ha musikk de kunne «kammerspille med, uten å være avhengig av lastebil». Så kort er avstanden mellom kosmos og kollektivtrafikk.

Resultatet ble **Fair Play, Pocket Music for Percussion** (1992). Her på platen er det splittet opp i tre avsnitt. Den første delen har varme dyp og åpner seg mot fjerne resonanser; den andre er sterkt rytmisk, den kunne vært mekanisk om ikke den organiske klangen av tre hadde vært så sterk. Nå knytter den snarere an til lyden av natur i hurtig bevegelse; fugler, hakkespetter, kanskje, og til den store franske komponistens Olivier Messiaens overveldende vakre, men foruroligende tablåer av en verden som er fylt av musikk, men tom for mennesker.

De er på et vis de mest uhoytidelige av alle instrumenter, de fulle vinglassene, som man kan opptre med til slutt nettopp fordi man ikke trenger å bekymre seg om lastebilen som skal kjøres hjem. Men glassene er også et mystisk instrument, med en kort glanstid på slutten av 1700-tallet, der Gluck var en virtuos på glassharmonika, og der Mozart skrev ett av sine aller siste og mest gåtefulle verk for glass som skulle berøres flyktig, den langtrukne og slørete *Adagio* og *Rondo for glassharmonika*,

K 617, i sitt siste leveår. Det er både prosaisk og rørende at Mozart rundet av med dette paradoksale verket, som er så underfundig i sitt alvor og som er skrevet for gjenstander som ikke fikk noen stor fremtid som musikkinstrumenter. Den siste delen av Synne Skouens *Fair Play* er likevel en av glassenes små og konkrete fremtider, og et ekko av et flere århundrer gammelt nachspiel.

Om denne siste delen av *Fair Play*, som også er denne platenes siste stykke, også er et bilde av noe hverdagslig, leken med bruksgjenstander som skaper en skjør og uventet musikk, er duoen **catchme!** (2007) for cello og klaver i seg selv både en hverdagslig og en distinkt moderne situasjon. Besetningen, situasjonens materialitet, er full av tradisjon: Cello- og klaverformatet er sjeldent virkelig sentralt i musikkhistorien, men det har fått sine storverk, fra Beethoven, Brahms og Webern. **catchme!** kan høres som en slags helt nåtidig og teatral iscenesettelse av formatet. Det åpner med store, romantiske gester, som om de to samtalepartnerne ennå er enige om musikkens retning og betydning: De er fremdeles i Brahms' selskap. Men det viser seg snart at det ikke er instrumentene, men selve duoen som volder dem besvær, de hører ikke på hverandre, spiller ikke opp mot hverandre, støtter ikke, men søker begge mot andres oppmerksomhet og snakker begge forbi den nærmeste. Utfallet er likevel vakker: Oppløsningen av duoen munner ut i en ny, forklart usikkerhet og et nytt og samtidig grunnlag for samspill og lydørhet.

O Vilhelm, Vilhelm – for strykekvartett + 1 (2007) springer også ut av en praktisk situasjon, en situasjon som viste seg å kunne åpnes mot

ønsker og lengsler. Den er et svar på en bestilling fra fiolinisten Ole Bøhn, som ville ha en strykekvartett. Men Skouen ønsket samtidig å samarbeide med sangeren Ruth Wilhelmine Meyer, og hun gjorde det med basis i en romani-sang hun fant hos sangeren Elias Akselsen, en melankolsk, savnende og grunnleggende tragisk sang. Kvartetten bygger opp mot sangerens ankomst, med mørke, til dels klart romantiske gester, og musikken strekker seg fremover, lengtende, mot sangen og sangeren som skulle komme. Men ved urfremføringen var det bare ensemblet, sangeren og komponisten som visste hva musikken lengtet etter, for sangeren satt alminnelig blant publikum. Alle ble overrasket da hun, fra det stedet i salen der det er forutsatt at alle er stille, begynte å synge, å blande seg. På et annet nivå ligger musikkens kanskje dypere paradoks i at den lengter så lenge etter sangeren, den stiller så fulltonende forhåpninger til fremtiden, men når sangeren endelig kommer, lengter også hun – tilbake. Musikkens tid lukker seg om seg selv, alt er avstand og tapt tid, både fortid og fremtid, som i så mange av Skouens stykker.

Mest hverdagsnært av alle stykkene her er kanskje *Vent!* (2004) – i hvert fall hvis hverdagen er komponistens, eller pianistens. Den leker med forestillingene om at samtidsmusikk er 'vanskelig', og svarer skjelmst at den nye musikken nærmest kan lage seg selv, i hvert fall om man gir den noen få ytterst enkle hjelpemidler. En telefonkatalog lagt over den nederste delen av klaviaturet gjør at en klase av toner blir hengende igjen mens pianisten bolttrer seg med halvveis velkjente fraser og figurer i diskanten. Mer skal

det ikke til for å skape en spenning som gjør musikken samtidig: Den gjør den modernistiske klangblokken til underklang, til lyden av havet ved musikkhistoriens strandkant – og så hviler virkningen på noe så definitivt og grått prosaisk som telefonkatalogen. Og det *skal* være en telefonkatalog, fordi katalogens lengde og tyngde bestemmer hvilke tangenter som skal være tvunget ned i klangen. Men hvor lenge vil telefonkatalogen være hverdag? Internettet har raskt tatt over alle katalogens funksjoner, den er i ferd med å bli avfeldig og miljøfiendtlig, og den forsvinner. Snart vil den være et symbol på fortid, et samlerobjekt, og kanskje, om *Vent!* vil bli spilt like lenge etter vår tid som Mozarts Adagio for glassharmonika blir spilt etter sin, kanskje vil man da måtte lete lenge etter originalkataloger, og om en pianist langt der fremme i vår hverdagslige spådom endelig finner en gammel katalog, vil hun nok bla fort i den og se forundret på alle våre navn, og lure på hva vi var opptatt av når vi ikke skrev musikk.

Musikken på denne platen gir noen svar, fordi den er så forankret i livet utenfor, i formater og bestillinger, besetninger og videre planer. Men alt dette konkrete gjør den også til kunst: Det knytter verkene til større tradisjoner og det skaper forventninger som kan brytes, slik at hverdagen åpner seg, uventet og overraskende. Og iblant, også her på uventede måter, er det som om stykkene allerede nå viser frem sin historisitet, at de hører til i liv og i en tid som allerede er i ferd med å komme på avstand, men de rasler, klirrer, klinger og synger sine lokkerop bak oss i det de glir bort.

Erling Sandmo

○ VILHELM, VILHELM

Vilhelm, Vilhelm, kan du meg minnes?
Førsta gongen jag såg deg?
Ja, det var uti min faders bolig
Der som jag ble bekant med deg.

I min faders ringe bolig
Der falt tiden aldri lang
Der levde jeg både trygt og rolig
Fri från smerte, og fri från savn.

Sänn jag reiste fra min fader
For å søke meg om brød
Jeg har møtt så mang en fare
Og siden haver jeg lidit nød.

Her på gaten går mine venner
Få var dom som känner meg
Når sorg og motganger støter sammen
Ja da fri ut i verden gå.

Men jeg håper på Gud Fader
Snarligen god ende tar
Da forsvinner all verdens plager
Da jeg glad ut i verden dra.

*Vilhelm, Vilhelm, do you remember?
When I first caught sight of you?
Yes, it was in my father's quarters
That I first put my eyes on you.*

*In my father's modest quarters
I was never without aims
Life was always safe and quiet
Free from sorrow and free from pain.*

*Since I travelled from my father
To a living on my own
I have met so many dangers
Endless sorrow and endless strain.*

*In the streets I see them walking
Friends who never knew me well
When all troubles join together
It is time to be free; be gone.*

*But I'm hoping the Lord, God Father
Makes a happy ending soon
That all sorrows may soon be over
And a happy new life begin.*

Synne Skouen (b 1950 in Oslo) studied at the Hochschule für Musik und darstellende Kunst in Wien (from 1969-73); took theory and composition with Professor Alfred Uhl and Professor Erwin Ratz, and experimental composition at the Academy's electronic studio, directed by the composer Dieter Kaufmann and the composer and conductor Friedrich Cerha. During this period she was also a member of the experimental music theatre group "Die Fremden" (with, among others, composer Günther Kahowez). In 1976 she earned a Diploma in composition at the Norwegian Academy of Music following studies with Professor Finn Mortensen.

For a number of years she worked as a music critic in Arbeiderbladet, Oslo, and also became the first editor of the music periodical Ballade, at present www.ballade.no. In 1993 she became head of music of the cultural channel, P2, og NRK (the Norwegian Broadcasting Corporation), a position she held until 1999, when she was asked to parttake in the reorganisation of NRK's cultural departments into one multi-medial platform, becoming it's first director.

From 2001–05 she was the head of the board of the Norwegian Society of Composers, during which she was also head of the Nordic Composers Council. Over the years she has been on the board in a number of different organisations. In recent years she again works full time as a composer, for the time being with a grant from the Norwegian State.

As a contracted columnist in Aftenposten she keeps up her journalism, for the most part with articles on cultural affairs.

www.synneskouen.no

Synne Skouen (1950 Oslo) startet sine komposisjonsstudier ved Hochschule für Musik und Darstellende Kunst i Wien i 1969, og ble der i fire år. Hun studerte komposisjon og analyse med professorene Alfred Uhl og Erwin Ratz, og eksperimentell komposisjon ved akademiets elektroniske studio, som ble ledet av komponistene Dieter Kaufmann og Friedrich Cerha. I denne perioden var hun også medlem av den eksperimentelle musikkteatergruppen «Die Fremden».

Etter å ha fullført kandidatstudiet i Wien, begynte hun på Norges musikkhøgskole, der hun i 1976 fullførte sin diplomeksamen etter studier med komponisten Finn Mortensen.

I årene siden har Synne Skouen arbeidet som komponist, musikkmelder og redaktør, foruten som leder for Norsk komponistforening (2002-2006). Hun startet i sin tid musikktidsskriftet BALLADE, og ble kulturkanalen, NRK P2s første musikk-sjef i 1993; en stilling hun hadde fram til hun ble kultursjef samme sted (1999-2001).

Synne Skouen har hatt mange ulike oppdrag som komponist, blant annet for Festspillene i Nord-Norge, Festspillene i Bergen, Oslo Kammermusikk Festival, Oslo Internasjonale Grieg Festival, Ny Musikk, Den Norske Opera, NRK Fjernsynet og Radioteatret (Prix Italia i 1983), og en rekke andre. Hun har også laget musikk for teater og film, senest til Nina Grünfelds TV2-dokumentar «Den døende doktoren» (2008).

Synne Skouens musikk er utgitt av Norsk Musikforlag as, Musikk-Huset AS, Alicia Keys Music, og er ellers tilgjengelig på www.mic.no

www.synneskouen.no

Ellen Ugelvik concentrates on discovering and performing new works by contemporary composers. She has studied with Einar Røttingen at the Grieg Academy in Bergen, Håkon Austbø at the Conservatorium van Amsterdam and Steffen Schleiermacher at the Hochschule für Musik und Theater, Leipzig.

Ugelvik works as a soloist in Europe, USA and Asia. She has been invited to festivals such as Tasten – Berliner Klaviertage, Berlin, New Nordic Music, St. Petersburg, Darmstadt International Summer Courses for New Music, Darmstadt, Gaudeamus and De Suite Muziekweek, Amsterdam. Her concerts have been broadcast in Norway, UK, Germany, China and Holland. She collaborates with composers including Helmut Lachenmann, George Crumb, Claus-Steffen Mahnkopf, Simon Steen-Andersen, Asbjørn Schaatun, Christian Jaksjø, Asbjørn Flø, Magne Hegdal, Christian Blom and Ruben S. Gjertsen.

Her commitment to contemporary music is widely recognised. She recently received a state grant for performing artists, one of the most coveted awards in Norway.

Ellen Ugelvik er utdannet ved Konservatoriet i Amsterdam, Musikkhøgskolen i Leipzig og Griegakademiet i Bergen med Håkon Austbø, Steffen Schleiermacher og Einar Røttingen som veiledere.

Ugelvik har fordypet seg i fremføring av samtidsmusikk og konserterer som solist over hele verden. Hun har deltatt på samtidsmusikkfestivaler som De Suite Muziekweek og Gaudeamus, Nederland, Tasten - Berliner Klaviertage, Tyskland, New Nordic Music, Russland, Musikhøst, Danmark, Ultima, Happy Days, Ilios, Borealis og Autunnale i

Norge. Ellen Ugelvik har bestilt og uroppført en rekke verker og samarbeider med komponister som Helmut Lachenmann, George Crumb, Claus-Steffen Mahnkopf, Simon Steen-Andersen, Asbjørn Schaatun, Christian Jaksjø, Asbjørn Flø, Magne Hegdal, Christian Blom og Ruben S. Gjertsen.

For 2008-2011 er Ugelvik tildelt Statens arbeidsstipend for kunstnere.

www.ellenugelvik.com

Johannes Martens (b 1977) is a member of the Oslo Philharmonic Orchestra, as well as being an active solo and chamber music performer. He studied at the Guildhall School of Music in London with professor Leonard Stehn, and at the Norwegian Academy of Music with professors Aage Kvalbein and Truls Mørk.

Martens has frequently been guest principal cellist in the Norwegian Radio Orchestra and the orchestra of the Norwegian Opera, and he has appeared as a soloist with several Norwegian orchestras. In 2008 he released a critically acclaimed CD with music by Elliott Carter, after receiving a two years artists grant from the Norwegian Arts Council. Johannes Martens performs on a G.B. Ceruti from Cremona, 1798.

Johannes Martens (f. 1977) er ansatt i Oslo Filharmoniske Orkester, i tillegg til å være aktiv som solo og kammermusiker. Han har sin utdannelse fra Guildhall School of Music i London med professor Leonard Stehn, og fra Norges musikkhøgskole med professor Aage Kvalbein og Truls Mørk.

Martens har gjestet mye som solocellist i blant annet Kringkastingsorkesteret og i Den Norske Operas orkester, og han har vært solist med flere av

våre orkestre. I 2008 ga han ut en CD med musikk av Elliott Carter, etter å ha mottatt et toårig arbeidsstipend fra Statens Kunstnerstipend. Utgivelsen fikk strålende kritikker fra nasjonal og internasjonal presse. Johannes Martens spiller på en cello av G.B. Ceruti fra Cremona, 1798.

Geir Inge Lotsberg began his professional career at a young age and has distinguished himself as one of Norway's most active chamber musicians. He studied with Leif Jørgensen, Sandor Vègh in Salzburg, Camilla Wicks in Houston and Ana Chumachenco in Munich, and in 1991 he became one of the founding members of Oslo String Quartet.

He has released a number of CD recordings featuring works by J. S. Bach, Carl Nielsen and Edvard Grieg, and two recordings of contemporary music for solo violin. Lotsberg is much in demand as a teacher and orchestra leader, working regularly in recent years with TrondheimSolistene and as professor at the Barratt Due Music Institute in Oslo.

Since 2007 Geir Inge Lotsberg has played a Joseph Guarnerius filius Andreae from 1703, on loan from Dextra Musica AS, a company started by the financial services group DnB NOR.

Fiolinisten **Geir Inge Lotsberg** startet allerede i ung alder sin profesjonelle karriere og har markert seg som en av Norges mest aktive kammermusikere. Bak seg har han studier med blant andre Sandor Vègh i Salzburg, Camilla Wicks i Houston og Ana Chumachenco i München, og i 1991 var han med på å danne Oslo Strykekvartett. Han har gitt ut en rekke CD-innspillinger med verk av J. S. Bach, Carl Nielsen og Edvard Grieg, samt to plater viet nyskrevet musikk for solofiolin.

Lotsberg er også en ettertraktet pedagog og orkesterleder, og de siste årene har han jobbet regelmessig med blant andre Trondheimsolistene og som professor ved Barratt Due Musikk institutt i Oslo. Siden 2007 har Geir Inge Lotsberg spilt på en Joseph Guarnerius filius Andreae fra 1703, stilt til rådighet av Dextra Musica AS, et selskap grunnlagt av Sparebankstiftelsen DnB NOR.

SISU percussion ensemble, established 1993, is one of Scandinavia's most prominent contemporary music ensembles. They represent contemporary music of the highest quality, written for SISU by both Norwegian and international composers. SISU is recognized for its unique musical aesthetics, developed through an open and exploratory attitude towards every musical challenge. With more than 15 years worth of experience from the Norwegian and international music scene, SISU is an artistic driving force when it comes to percussion.

SISU's approach exhibits an unquestionable joy of performing whether it is classic contemporary music or works with pop culture references. Their repertoire shows an impressive width and over the last few years SISU have performed commissioned works by renowned composers.

SISU slagverksensemble ble grunnlagt i 1993 og er et av Skandinavias mest fremtredende ensembler innenfor samtidsmusikk. SISU representerer samtidsmusikk av høyeste kvalitet, skrevet spesielt for ensemblet av både norske og internasjonale komponister. Ensemblet er anerkjent for sin musikalske estetikk, utviklet gjennom en åpen og undersøkende holdning overfor alle musikalske utfordringer. Med mer enn 15 års erfaring fra norske og internasjonale arenaer for musikk er SISU en kunstnerisk drivkraft innenfor perkusjon.

SISUs tilnærming fremviser en udiskutabel glede over fremførelse, enten det gjelder standard samtidsmusikk eller verker med referanser til populærkultur. Ensemblets repertoar viser en imponerende bredde og i løpet av de siste årene har SISU fremført en rekke bestillingsverk av anerkjente komponister.

www.sisu-percussion.no

Founded in 1946, the **Norwegian Radio Orchestra** is today regarded with a unique combination of respect and affection by its public. A group of 53 musicians, its repertoire is exceptionally wide, ranging from baroque, classical and contemporary over jazz, pop and rock. The orchestra has enjoyed enormous success over the past years, harvesting critical acclaim. Its quality is also to be seen in the recruitment with some of the best young musicians from both Norway and abroad.

In the past years the orchestra has collaborated with international musicians and conductors such as Mario Venzago, Juano Mena, Kees Bakels, Mikail Jurowski, Anna Netrebko, Truls Mørk, Chloë Hanslip, Yo-Yo Ma, Stephen Kovacevich as well as the privilege of performing every year at the Nobel Peace Prize Concert. The orchestra handpicks its conductors, focusing on their suitability for the chosen repertoire and nature of the event/arrangement. The Norwegian Radio Orchestra is well known for using Norwegian conductors, soloists, artists and arrangers to a much larger degree than the other orchestras.

From season 2009/10 the Danish conductor Thomas Søndergård takes up the position as Principal Conductor and Musical Adviser of the Norwegian Radio Orchestra.

Kringkastingsorkesteret – KORK blant venner – ble startet i 1946, som en forlengelse av Bristol-orkesteret ledet av Øivind Bergh, og Bergh ble dirigent også i det nye orkesteret. Han ledet dem i en rekke folkekjære programmer fra Store Studio. Gjennom årene er Kringkastingsorkesteret med opptredener på forskjellige arenaer, radio og TV blitt «Hele Norges orkester». Orkesterets musikalske filosofi har alltid vært allsidighet. Med sin relativt beskjedne størrelse på ca 50 musikere har de vært et fleksibelt orkester med et bredt repertoar, fra det klassiske symfoniske repertoaret og samtidsmusikk til avansert jazz, viser, rock, folkemusikk og slagere. Fra sesongen 2009-2010 har orkesteret knyttet til seg Thomas Søndergård som sjefdirigent.

Tone Kruse studied at the Norwegian Academy of Music and the Norwegian National College of Operatic Art, and made her debut in Oslo in 1981. Kruse worked at the Cologne opera for seven years, and was a member of the soloist ensemble at Den Norske Opera & Ballett from 1991 to 2005.

Kruse's repertoire includes roles in Evgenij Onegin, Boris Godunov, Aida, The Magic Flute and Madama Butterfly. She has sung such roles as Mamma Lucia in Cavalleria Rusticana, Erda in The Ring, Mary in Der Fliegende Holländer and Mrs. Quikly in Falstaff.

Tone Kruse er utdannet ved Norges musikkhøgskole og Statens Operahøgskole og hadde sin debut i Oslo 1981. Hun var i syv år engasjert ved operaen i Köln, og fra 1991 til våren 2005 var hun fast ansatt solist ved Den Norske Opera & Ballett.

På hennes repertoar står bl.a. roller i Evgenij Onegin, Boris Godunov, Aida, Tryllefløyten og Madama Butterfly. Hun har sunget roller som Mamma Lucia i Cavalleria Rusticana og Erda i Ringen, Klovnen i

Dokkedoktoren, Landsbydommerens kone i Jenufa og Mère Jeanne i Karmelittsøstrene, Blumenmädchen i Parsifal, Mary i Der Fliegende Holländer, Mrs. Quikly i Falstaff, Pilatus kone i Barabbas, Filipjevna i Evgenij Onegin og Den eldre jomfru Bjørnstrup i Den fjerde nattevakt.

Christian Eggen (b 1957 i Drøbak, Norway), having studied in Oslo, Salzburg, Vienna, Paris and New York, began his conducting activities in the early 1980s, leading the Norwegian "New Music Ensemble" on tours in Scandinavia and Europe, and at the same time continuing his career as a pianist, notably renowned for his performances of Mozart and Bach.

Eggen's skills and deep knowledge of the contemporary music has made him a frequent guest conductor of leading ensembles and orchestras all over the world, like Musik-Fabrik in Cologne and Ensemble Intercontemporain in Paris. He is permanent artistic director and conductor of the Oslo Sinfonietta and the Cikada. He directed festivals of Nordic music in Asia 1990 and Spain 1994, and in 1999 he was "Artist in residence" at the Bergen International Festival. He has collaborated with composers such as John Cage, Helmut Lachenmann, Iannis Xenakis, Magnus Lindberg, Kaija Saariaho, Witold Lutoslawski, Tan Dun, Brian Ferneyhough and Gyorgy Kurtag, and he has made numerous recordings.

Christian Eggen (f. 1957 i Drøbak) studerte i Oslo, Salzburg, Wien, Paris og New York, og startet sin dirigentkarriere som leder av det norske Ny Musikk Ensemble i 1981, samtidig som han fortsatte sitt virke som konsertpianist - spesielt kjent for sine tolkninger av Mozart og Bach.

Eggen's dype kjennskap til samtidsmusikk har gjort ham til en etterspurt dirigent verden over, og han er ofte gjest hos ledende ensembler som musikFabrik i Köln og Ensemble Intercontemporain i Paris. I 1988 ble han dirigent for Cikada, og siden 1994 har han vært kunstnerisk leder for Oslo Sinfonietta. Han har hatt ansvar for nordiske musikkfestivaler i Asia og Spania, og i 1999 fikk han Kritikerprisen for sin innsats som Festspillmusiker under Festspillene i Bergen. Han har samarbeidet med komponister som John Cage, Helmut Lachenmann, Iannis Xenakis, Magnus Lindberg, Kaija Saariaho, Witold Lutoslawski, Tan Dun, Brian Ferneyhough og Gyorgy Kurtag, og han har laget et utall grammofoon- og CD-innspillinger.

Solidly rooted in repertoire from the classical period to the present day, **Oslo String Quartet** has become one of Scandinavia's most acclaimed and sought-after chamber ensembles. Founded in 1991, their deep commitment and unique ability to combine intellectual approach with vivid presentation has attracted attention far beyond Norway's borders. In 1999 the group's recording of the complete string quartets of Carl Nielsen was selected as Editor's Choice in Gramophone magazine. OSQ has recorded extensively for labels including Naxos, CPO, Fabra and Aurora. Wilhelm Stenhammar's string quartets no. 3-6 were recently recorded by the ensemble for CPO.

From the very beginning Oslo String Quartet revealed a particular interest in new music, and they regularly commission and perform works by living composers. For their contribution to contemporary music they were named "Performer of the Year" in 1998 by the Norwegian Society of Composers, and in 1999/2000 they were awarded the Music Critics' Prize.

Oslo Strykekvartett er et av Skandinavias mest anerkjente og etterspurte kammerensembler. Kvartetten ble grunnlagt i 1991 og har vakt oppsikt langt utover Norges grenser med sitt store engasjement og enestående evne til å kombinere en intellektuell tilnærming med levende fremførelser. I 1999 ble deres innspilling av Carl Nielsens komplette strykekvartetter valgt til Editor's Choice i magasinet Gramophone. Oslo Strykekvartett har gjort en rekke innspillinger for labler som Naxos, CPD, Fabra og Aurora. Nå senest ble Wilhelm Stenhammars strykekvartetter 3-6 spilt inn for CPD.

Helt fra starten har Oslo Strykekvartett lagt for dagen en spesiell interesse for ny musikk, og de bestiller og fremfører regelmessig nye verk. Kvartetten mottok æresbevisningen Årets Utøver 1998 av Norsk Komponistforening og Kritikerprisen i 1999/2000.

www.stringquartet.com

Ruth Wilhelmine Meyer was born in Tromsø, Norway, and received her master degree in music from the Grieg Academy in Bergen. She also studied at the Mozarteum in Salzburg, the Academy for Music and Performing Arts in Austria. Meyer is a freelance performer and explorer of sound with a vocal range of 5 octaves and does concerts and vocal performances in Norway and throughout Europe. Synne Skouen has written several works for her, including: "R'aries for en kjole - changing identities", a non-verbal a capella mini opera specially written for Meyer's solo voice and a girls choir, in the choreography of Solvi Edvardsen.

Meyer is soloist with the Polish Grzech Piotrowski world orchestra. She is also a member of the ethnomusic group AKKU: Lars Andreas Haug (tuba),

Elfi Sverdrup (vocal), Grzech Piotrowski (saxophones) and Knut Aalefjær (percussion). She teaches at the Norwegian Academy of Music and at the Ole Bull Academy.

Ruth Wilhelmine Meyer har hovedfag i musikk fra Griegakademiet og 2-årig studium ved musikkhøgskolen i Salzburg: Mozarteum. Hun er frilans sanger og vokalutforsker med et stemmespenn på 5 oktaver, og gjør konserter og vokalperformances i Norge og Europa. Synne Skouen har skrevet flere verk for henne, bl.a «R'aries for en kjole - changing identities» - en a capella nonverbal spesialskrevet miniopera for solostemme og jentekor. Regi og koreografi: Solvi Edvardsen.

Meyer er fast vokalsolist i det polske orkesteret Grzech Piotrowski World Orchestra. Hun er medlem av trioen AKKU, sammen med Lars Andreas Haug/ tuba og Elfi Sverdrup/ vokal, Knut Aalefjær/ perkusjon og Grzech Piotrowski/ saksofon. Meyer har samarbeidet med Agnes Buen Garnås på flere prosjekter. På den seniske konserten LJØD var også Marilyn Mazur/ perkusjon og Helen Davies Mikkeltorg/ harpe medmusikere. Ruth Wilhelmine Meyer er timelærer på Norges musikkhøgskole og Ole Bull akademiet.

Komponisten takker

Stor takk til alle som har bidratt til utgivelsen av Call-Notes, først og fremst alle musikerne, ikke bare de som medvirker her, men også til Einar Steen-Nøkleberg og Ole Bøhn, som begge har spilt viktige roller i forkant. Jeg har kjent meg ivarett på aller beste måte av produsent Arild Erikstad, Audun Strype og Grappa Musikkforlag. Den Norske Opera ved Jørn Pedersen og Gudrun Glette, foruten Mats Claesson ved Norges musikkhøgskole skal ha takk for god hjelp til å hente fram uunnværlige lydfiler til balletten Volven. Og hva ville norske komponister ha gjort uten MIC? Uten økonomisk støtte fra flere bidragsytere ville musikken på Call-Notes heller aldri blitt av: Takk til Statens kunstnerstipend, Norsk kulturråd, Norsk Komponistforening, Tono, Det norske komponistfond, Komponistenes vederlagsfond, Fond for utøvende kunstnere og Dag Alveberg (catchme!). Sist, og ikke minst, takk til de gode hjelperne Kari Øksnevad Skouen, Odd Runar Gulbrandsen og Sidsel Weedon.

O Vilhelm, Vilhelm – for String Quartet + 1 recorded 23 January 2010
Hils Domitila! - catchme! - Vent! - Fair Play – Pocket Music for Percussion
recorded 22-23 June 2010 in Sofienberg kirke, Oslo.
Arild Erikstad, producer and editor · Audun Strype, balance engineer

NATTSTYKKE was recorded 16 November 2009 in NRK Store Studio
Arild Erikstad, producer and editor · Morten Hermansen, balance engineer

Scenes from VOLVEN was recorded 7 June 2010 in NRK Store Studio
Geoff Miles, producer · Arild Erikstad, editing · Morten Hermansen, balance engineer
Tape material to VOLVEN featuring Inger Lise Øirås, Elisabeth Andreasson, Karin Trelease and Toril Carlsen · Mats Claesson, sound engineer

"Une soirée d'été..." and "...à travers les paroles." are previously released on ATB CD-04 and ATB CD09.
Included on this release by courtesy of Afontibus.

Mastering by Arild Erikstad, Audun Strype and Tom Kvålsvoll

Liner notes by Erling Sandmo. Translation by Andrew Smith.
Cover photo by Erik Berg, courtesy of Den Norske Opera og Ballett. Photo of Indra Lorentzen as 'Volven' on front cover. Photos of Ingrid Lorentzen as 'Volven' inside the booklet and digipak. Cover design by Martin Kvamme.

Released with support from: Norsk kulturråd, Fond for Utøvende Kunstnere and Norsk Komponistforening
All scores available at Norwegian Music Information Center MIC www.mic.no | info@mic.no

©&© 2011 Norwegian Society of Composers. All trademarks and logos are protected. All rights of the producer and of the owner of the work reproduced reserved. Unauthorized copying, hiring, lending, public performance and broadcasting of this record prohibited. NOLFA1162010-110 · ACD5062

SYNNE SKOUEN

1 "UNE SOIRÉE D'ÉTÉ..." 06:59

2 HILS DOMITILA! 04:41

3 NATTSTYKKE 06:01

4, 7, 11 FAIR PLAY – POCKET MUSIC FOR PERCUSSION 09:08

5 "...À TRAVERS LES PAROLES." 07:33

6 CATCHME! 05:46

8 O VILHELM, VILHELM – FOR STRING QUARTET + 1 13:44

9 VENT! 02:15

10 SCENES FROM VOIVEN 15:11

OSLO STRING QUARTET · GEIR INGE LOTSBERG, VIOLIN
ELLEN UGELVIK, PIANO · CHRISTIAN EGGEN, CONDUCTOR
NORWEGIAN RADIO ORCHESTRA · TONE KRUSE, ALTO
JOHANNES MARTENS, CELLO · SISU · RUTH WILHELMINE MEYER, VOICE

7044581350621

© & © 2011 NORWEGIAN SOCIETY OF COMPOSERS
NOLFAT1162010-110 · ACD 5062 · STEREO · TT 72:04

